

Velikonoční bohoslužby 2008

		Sedlčany	Chlum	Dublovice	Kosova Hora	Jesenice	Počepice
16.03. Ne	Květná neděle	8:00	9:30	11:00	8:00	9:30	11:00
17.03. Po	Pondělí Svatého týdne						
18.03. Út	Úterý Svatého týdne	17:00					
19.03. St	Středa Svatého týdne	9:00					15:30
20.03. Čt	Zelený čtvrtek	18:00					
21.03. Pá	Velký pátek	Obřady 18:00	Křížová cesta 14:00	Křížová cesta 16:00	Křížová cesta 18:00	Obřady 16:00	Křížová cesta 14:00
22.03. So	Bílá sobota	20:00					
23.03. Ne	Zmrtvýchvstání Páně	8:00	9:30	11:00	8:00	9:30	11:00
24.03. Po	Pondělí velikonoční	9:30					
25.03. Út	Úterý v oktávu velikonočním						

Vzhledem k termínu Velikonoc se letos oficiálně překládá Slavnost sv. Josefa na 15.3.2008 a Zvěstování Páně na 31.3.2008.

Uzávěrka příštího čísla Farních novin je 21.4.2008. Těšíme se na všechny náměty a příspěvky farníků k rukám členů redakce nebo na e-mailové adrese.

FARNÍ LISTY, občasník farností Dublovice, Chlum, Jesenice, Kosova Hora, Počepice a Sedlčany. Vydává Farnost Sedlčany, Komenského nám. 44, tel. 318 822 970, mobil: 721 659 242, e-mail: farnost.sedlcany@centrum.cz Redakce: P. R. Sulwestrzak, B. Němeček, L. Jelen. Neprodejné.

č. 2/2008

16. března 2008

VELIKONOCE

Uvidět ve víře

Bratři a sestry, už v tomto týdnu nás opět čekají dny velikonočního tridua a po nich padesát dní velikonoční doby.

Budeme si připomínat bolestné umučení a slavné zmrtvýchvstání našeho Pána – událost, která navždycky změnila běh tohoto světa a běh celých lidských dějin tím, že jim otevřela možnost smysluplného vyústění do Boží slávy. Zvláště v průběhu Svatého týdne budeme mít možnost spoluprožívat s některými biblickými postavami Ježíšovy pašije, proniknout hlouběji do obav a bezradnosti, která Ježíšovy blízké je naplňovala během Velkého pátku a následující soboty a spolu s nimi také zakusit radost nedělního rána prostoupeného zvěsti o Pánově vítězství.

Dosah těchto událostí najdeme vyjádřený mnoha způsoby ve slovech liturgie těchto dnů. Mezi jinými uslyšíme opět slova velikonočního chvalozpěvu, která nás upozorňují: „Nic by nám neprospělo, že jsme se narodili, kdybychom nebyli vykoupeni.“ To je nepochybně pravda. Zároveň můžeme tuto úvahu rozvíjet dál tím, že si blíže všimneme, jak se naše vykoupění událo a jak bezprostředně vstoupilo do života lidí. Uvážíme-li, co asi prožívali Ježíšovi blízcí vtěch nejzávažnějších chvílích – samotu, opuštěnost, bolest z Mistrovy smrti – a čím byly tyto pocity vystřídány – radostí z toho, že se k nim Pán, poté co prolomil hradby smrti, zase vrací proměněný a oslavený a ukazuje se jim, můžeme pokračovat: Nic by nám neprospělo, kdybychom třeba i byli Kristovou smrtí a zmrtvýchvstáním vykoupeni, ale přitom se o tom všem nedověděli a zůstali natrvalo stát pouze ve stínu kříže. Byla to právě věta „**Viděli jsme Pána!**“, která se nesla onoho nedělního rána od úst k ústům a od srdce k srdci, a která odkrývala smysl všech předchozích událostí. Pán se po svém vítězství ukázal svým věrným, a teprve tím jim fakticky dal možnost vystoupit z temnot smrti, jimiž už sám předtím prošel.

„**Viděli jsme Pána!**“ – to nám bude znovu zvěstováno. A bude velmi dobré, když si připomeneme, že tato událost nám není jen zvěstována, ale že jsme přímo pozváni k jejímu prožití, které nám Pán také chce darovat. Vzpomeňme na sv. apoštola Tomáše. I jemu ostatní učedníci říkali, že Pána viděli. On na to odpověděl, že ho touží vidět také. A uviděl. Je pravda, že jsou blahoslavení, kdo neviděli a přesto uvěřili. Jenomže i akt víry je jistým typem „vidění“, lze také „uvidět ve víře“. A pokud po něčem takovém toužíme, Pán nás jistě nezklame.

Přeji Vám, bratři a sestry, poněkud s předstihem, požehnané Velikonoce.

P. Rafael

Rok na osmičku

„A léta běží, vážení...“ – to byl tehdy oblíbený ranní rozhlasový pořad. A běželo už pár let před rokem XXX8, kdy se trochu volněji dýchalo: spisovatelé kritizovali „stranu a vládu“, studenti mohli pořádat majálesy a marxisté připouštěli, že Bůh není zcela mrtev.

Začátkem roku XXX8 však dostaly události ve společnosti rychlý spád. Zaktivizoval se i biskup ThDr. František Tomášek, tehdejší apoštolský administrátor pražský. V postě stihl osobně vizitovat všechny(!) pražské farnosti - pamatují si jeho zvučný hlas z kazatelny: „A vy se ptáte, co na to já, váš biskup?“. Jeho činy byly neočekávané a rázné.

Psal řadu článků pro zahraniční i český tisk, ve stati „Náboženství a socialismus“ požadoval: *„nechť je provedena rehabilitace také všech nevinně odsouzených a pronásledovaných kněží, řeholníků a věřících laiků, ale hlavně, ať jsou rehabilitováni ti, kteří byli po dlouhá léta internováni bez jakéhokoli rozsudku. To platí především o biskupech katolické církve a jmenovitě o pražském arcibiskupu kardinálu dr. Josefu Beranovi. Žádáme, aby jim bylo umožněno vrátit se do čela diecézí, aby mohli realizovat štěstí lidí, tj. realizovat také cíle socialismu.“*

Březnovému zasedání Mírového hnutí katolického duchovenstva doručil dopis, v němž biskupskou autoritou vyzval vedení k rezignaci. Zaskočená schůze vyhověla (předseda Plojhar a místopředsedové odstoupili), a dokonce zvolila dr. Tomáška do čela přípravného výboru sjezdu, který měl kněžské hnutí „obrodit“. Tím ale činnost prorezimního MHKD skončila. Biskup Tomášek zahájil v květnu mši sv. ve velehradské bazilice ustavující sjezd „Díla koncilové obnovy“, které už sdružovalo nejen kněze, ale i laiky s cílem pomáhat plnit a rozvíjet ustanovení II. vatikánského koncilu. V polovině roku mohli odejít z dělnických profesí a znovu se ujmout řízení svých diecézí biskupové Josef Hlouch (České Budějovice), Karel Skoupý (Brno) a Štěpán Trochta (Litoměřice). Biskup Karel Otčenášek souhlas státu k výkonu funkce královéhradeckého biskupa nedostal.

Po nadějném roce XXX8 nastaly roky „normalizace“. Dílo koncilové obnovy bylo zakázáno, nové politické příručky jeho ustavující sjezd označily za ilegální, „na němž se protisocialistické církevní síly zformovaly v novou organizaci politického katolicismu“. Diecéze zase osiřely, jako poslední zemřel v r. 1974 litoměřický biskup kardinál Trochta. V Čechách zůstal pouze biskup Tomášek, apoštolský administrátor pražský, na Moravě byl roku 1973 vysvěcen na biskupa Josef Vrana, který jako apoštolský administrátor řídil arcidiecézi olomouckou. Josef Plojhar, odvolaný v roce XXX8 také z funkce předsedy Československé strany lidové, se opět stal jejím (sice už jen čestným) předsedou. A zmíněný rozhlasový pořad? Ten si zkrátil název: „A léta běží...“, neboť oslovovat posluchače „vážení“ znělo už zase jaksi buržoazně.

-bn-

Zde mohl být Vás příspěvek.

*Oslovila Vás nějaká událost? Má někdo z farníků významné jubileum?
Těšíme se, že do příštího čísla nám něco napíšete.*

- red -

Zveme Vás

- **28. 3. 2008 – Spolčo ve Štětkovcích** - mše svatá 18:30h, program u Čiháků, info. Ivka Čiháková tel.604 383 498
- **V průběhu dubna** se přihlašujte na tábor A-TOM Jeleni. Přihlášky budou distribuovány v hodinách náboženství, na oddílových schůzkách nebo po dohodě na tel.: 602 462 322. Přednost mají děti z našich farností navštěvující výuku náboženství. Termín konání tábora 13. – 26. července 2008.
- **4.-6. 4. 2008 –Velikonoční víkendovka pro děti a mladé Sedlec – Votice** – děti se sjíždějí z mnoha farností, program pro ně dělají mladí ve spolupráci s kněžími. Tel.: Ivka Čiháková 604 383 498.
- **2. 5. 2008 – Spolčo ve Štětkovcích** mše svatá 18:30h, program u Čiháků, info. Ivka Čiháková tel.604 383 498
- **2. – 3. 5. 2008 – Bitva 4 generálů** – dvoudenní strategická hra 4 oddílů v lesích u Pačisky (pro děti od 7 do 18 let). Informace u Ládi Jelena tel.: 602 462 322
- **16. - 18. 5. 2008 – Svatojánská víkendovka pro děti a mladé – Sedlec – Votice** tel. Ivka Čiháková 604 383 498

Rokem na osmičku je rok 1968.

Mírové hnutí katolického duchovenstva (MHKD): U zrodu stáli tzv. „vlastenečtí kněží“ v čele s ministrem zdravotnictví Josefem Plojharem a slovenským pověřencem pošt Alexandrem Horákem (oba suspendováni od kněžských funkcí). Během cyrilometodějské pouti 1950 ustanovili „Velehradský výbor katolického duchovenstva“, který pak připravil organizační rámec hnutí. Ačkoliv byla státní politika vůči církvi prakticky likvidační, MHKD s ní okázale projevovalo vděčný souhlas. Od počátku až do roku 1968 stál v čele Josef Plojhar (1902 – 1981). V článku je citováno z týdeníku „Literární listy“ č. 4 z 21. 3. 1968 a z knihy „Dějiny KSČ v datech“ (kolektiv autorů, nakladatelství Svoboda, 1984).

Katecheze byla zakončena v neděli 17. února v učebně na faře, s následnou společnou svátostí smíření, podbarvenou hudbou se zpěvem. Zatímco ostatní se jednotlivě zpovídali u dvou kněží, katechisté Lad'a, Magda a Petra zpěvem prosili Pána za Boží milosrdenství a odpuštění hříchů, které jednotlivě jmenovali. To dodalo této svátosti jiný, nový impuls. Uchvacující – aspoň pro mne – bylo *pozdravení pokoje*, kdy se každý s každým zdravil dejmutím a políbením. Na závěr pak následovalo Agapé (pohoštění).

To, že tyto katecheze přinesly své ovoce pro naši zkoušenou farnost, dokazuje fakt, že někteří farníci, dále přicházeli na katechezi v obvyklou hodinu a divili se, že již skončily. Ano, byly velkým povzbuzením pro naši farnost. Takže díky vám, Lad'o, Magdo a Petro z Moravy a vám, páni kněží, za obětavé poslání a někdy zase nashledanou.

Boží požehnání a pokoj buď s námi se všemi.

- mmp-

Proč ve mlýně z Pohádkového údolí mají stále dost vody?

(pokračovní z minulého čísla)

Sotva za pocestným zaklapla branka, pan otec si povzdechl : „Z nedostatku vody nám už pomůže jenom Pán Bůh a nikdo jiný!“ Na to paní mlynářka: „Ale on nás nikdy neopustil!“ To všechny uklidnilo.

Prášek (mlynářský učeň) využil poklidu a brousil podél mlýnského náhonu. Posléze spatřil, jak se jím náhle žene velká voda. Křičel z plna hrdla: „Spusťte složení – valí se voda!“ Nejprve si ostatní mysleli, že si dělá legraci, ale šum vrboví je pobídl. Do večera bylo semleto všechno obilí.

Údolí ztichlo, až je náhle oživil štěkot psů – radostný, neboť mlýn obcházel polední návštěvník. Pan otec jej zve do mlýna a domácí se mu svěrují se šťastnou událostí – nenadálým přídělem vzácné vody. „Snad na horním toku upustili nějaký velký rybník, snad aby ryby v potoce nelekly“, uvažuje nahlas pan otec.

„Ale kdeže“, odvětil pocestný. „Ráno se u mě zastavil na kus řeči Anděl strážný“ a povídá : 'Ty to s vodou umíš – zaříd' to nějak'.

Tak jsem to okoukl. Bylo mi vás moc líto, sedl jsem se na stavidlo a ždímal – levý šos, až byly vantroky plné. 'Vodník Česílko jméno mé., sídlím v tůni na Zlaté řece.'

Na důkaz že nekecá, stal se z myslivce roztomilým vodníčkem a ždímal levý šůsek tak, že děvečky měly co vytírat. Že se stal ve mlýně vítaným hostem, netřeba zdůrazňovat. O veselé i vážnější příběhy nebylo nouze.

O některých vám zase povíme někdy příště.

-si-

Dublovická farnost informuje...

Každou neděli se scházíme v 11 hodin ke slavení mše svaté. Střídavě za námi přijíždí otec Rafael, otec Jiří Ondovčák CSsR, ze Svaté Hory a někdy i P. Jiří Pištěk. Na mši svaté se pravidelně schází 30-40 věřících. Kdo má možnost a chuť, je srdečně zván také na bohoslužbu každý čtvrtek (do Velikonoc v kapli faře, pak v kostele) od 15.30, kam za námi přijíždí P. Rafael. Na tuto bohoslužbu přichází každý čtvrtek zhruba 12 věřících. Po Mši svaté se věřící ještě modlí Křížovou cestu. Nejen v našich domovech, ale i ve zdejších kostele se bude připravovat velikonoční výzdoba, jsou tedy vítány jakékoliv příspěvky, které lze předat paní Hroníkové nebo paní Štefanové. Obecní rada v Dublovicích souhlasila s odkoupením hrobky Pistorius na hřbitově v Dublovicích od zdejší farnosti. Po celkové rekonstrukci zde zřídí místo pro ukládání uren.

Na pátky se těší snad všichni pravidelní účastníci florbalu rodin, kteří se vyzbrojeni „florbalkami“(hrací hole podobné hokejkách), scházejí vždy v 19.30 v místní školní tělocvičně. Jsou pátky, kdy se zde sejde 12 hráčů a taky pátky, kdy zde hraje i 20 rodičů s dětmi.V plném nasazení pak hodinu a půl bojují o míček a leckdy si domů odnesou i malou památku v podobě modřin - samozřejmě v rámci hry fair-play. Nicméně ani to většinou nikoho neodradí od dalších zápasů a v půlce týdne se již menší děti nemohou dočkat pátku. Pokud by někdo další měl zájem, je může se také zúčastnit. Vstupné činí 20 Kč na hrající osobu a vybíhá ho na místě správce tělocvičny.

-hk-

O čtyřiceti dnech pobytu Páně v pustině

Evangelisté sv. Matouš, Marek, a Lukáš se o tom zmiňují téměř jen telegraficky. Dnešku se přežít na poušti bez potravy a pití jeví jako nereálné. Přibližme tento neobyčejný příběh, který by si nezaдал s „Robinsonem“ či „Pokladem na ostrově“, současnému myšlení.

Tedy: Evangelijní zprávu musíme chápat v duchu doby. Ve starověku na Blízkém Východě měla čísla často symbolický význam, užívalo se nadsázek a protikladných příměrů. Poušť neznamenala dnešní Saharu, ale pusté místo, kde nesídlili lidé. Patrně se jednalo o okolí hory Qarantal, jejíž úbočí je narušeno jeskyněmi. V některé z nich mohl tehdy přebývat i Pán Ježíš.

Prostředí poskytovalo jen velmi skromnou obživu – kořínky, pražené kobylinky, pražená semena planých rostlin. Snad nějaká křepelka, předpokládejme i pramínky vody nějakou tu rybkou.

Z hory Qarantal je přehled široko daleko. „Všechna království světa“ – může se jednat o nadsázkový příměr nebo doznávající slávu antických států.

Vedle nesouměřitelně velké duchovní a duševní práce se jednalo o solidní fyzický výkon. Ve svých třiceti letech musel být Pán Ježíš fyzicky i duševně všestranně zdatný, zručný, vytrvalý, otužilý, a jak dosvědčuje jeho dílo i cílevědomý.

To vše nás opravňuje k naději a vybízí k následování. Kdo někdy „lovil třináct Foglarových bobříků“ snadno pochopí, co vše musel Pán v pustině zvládnout...

-si-

Adoptuji si svého dědečka, svou babičku!

Od nového roku začal náš turistický oddíl navštěvovat několik obyvatel Domova důchodců, kteří měli zájem o společnost dětí z oddílu A-TOM Jeleni. Malé skupinky dětí navštěvují několik osamělých babiček a dědečků. Povídají si s nimi, předčítají jim, plánují letní procházky, zkrátka se snaží, aby se v jejich společnosti rozveselili a necítili se tak osamělí.

Na druhou stranu i děti si rády poslechnou zajímavá vyprávění z jejich života. Babičky a dědečkové jim tak mohou předat něco ze svých zkušeností, které za celý život nasbírali. Myslím si, že pro obě strany jsou pravidelná setkání přínosná a obohacující. Všichni se vždy na další setkání těší.

-jš-

Ministrantská rubrika

Zdravím všechny ministranty a rodiče kluků od oltáře, ale i ty, kteří tuto rubriku našli náhodou ve Farních listech. Soutěž, kterou jsme minulým číslem odstartovali, je už v plném proudu, a tak si vy kluci, kteří ještě neministrujete, pospěšte, ať můžete taky ještě něco vyhrát. Další, ne však novou, informaci je, že všichni kluci z naší farnosti mají možnost si v Dublovicích od 19:30 každý pátek zahrát florbal. Budeme rádi, když se tam jako ministranti sejdem. A na úplný závěr jsem dostal tip, abych sem napsal pár vtipů. Jestli se vám budou líbit, mohou se ve Farních listech objevit i příště.

Padá letadlo k zemi a letuška oznamuje cestujícím: „Určitě se zřítíme, neznáte někdo alespoň nějakou modlitbu?“

Nikdo se nepřihlásí, a tak letuška odvětí: „Neznáte někdo alespoň nějaký úkon z kostela ať si to u Pána Boha trochu vyžehlíme?“

V tom se zvedne se babička a začne vybírat peníze.

Přijde svatý otec do nebe a říká svatému Petrovi: „Jsem Jan Pavel II., máte mě tu někde zapsaného“. Na to sv. Petr odvětí: „Ne, takové jméno tu není zkuste to asi dole“. Svatý otec svěsí hlavu a odchází. Po chvíli na něj sv. Petr volá: „Bratře vrať se, to je skrytá kamera“.

-ljm-

Řádové sestry na Sedlčansku - III. díl

Rozhovor se sestrou Terezou

V tomto čísle bychom rádi zakončili trilogii rozhovorů se sestrami řádu Sv. Kříže z Kosovy Hory. Dnes jsme pozvali sestru Terezu Veroniku Křenkovou.

Odkud pocházíš?

Z Valašska.

Kde jsi působila do této doby a jaké máš poslání zde na Sedlčansku?

Do Sedlčan jsem přijela z Kroměříže, kde jsem pracovala v klášteře u našich starých sester. Mými působišti byla také pražská nemocnice Na Františku a v Choryni. Do Sedlčan jsem byla v r. 2004 poslána svými představenými, abych zde pracovala v Azylovém domě. Tam jsem ale dlouho neobstála. Mí představení přesto chtěli, abych ve zdejší kraji zakotvila a sama si našla jinou činnost. Tato doba byla dosti složitá a nelehká, ale pro mě to byla na druhé straně i doba poznávání zdejších obyvatel, z nichž mnozí mi různým způsobem pomohli. Tímto bych jim všech chtěla moc poděkovat.

Díky tomu, že mám pedagogické vzdělání, mohla jsem na jaře roku 2005 přijmout nabídku učit děti ve škole na Vysokém Chlumci. Kromě toho vyučuji náboženství v Kosové Hoře, Jesenici a v Počepicích.

Proč ses rozhodla pro povolání řádové sestry?

Tuto otázku nemám ráda, protože na ni není možné odpovědět jednoduše. Stejně jako nelze odpovědět na otázku: Co je to život? Život je totiž tajemství, které obsahuje konkrétní události. K mému rozhodnutí patří moje hledání, ale i neodolatelnost Boží blízkosti.

Děkuji za rozhovor a přeji Ti, ať se ti u nás i nadále líbí.

-ep-

Vzpomínka na neokatechumenátní katecheze

„Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich.“ (Mt 18, 20)

K tomuto setkávání se s Pánem, jsme byli pozváni naším otcem Rafaelem a katechisty z Moravy, Lad'ou, Magdou a Petrou - tak, jak se nám představili svými křestními jmény. Spolu s nimi se střídavě účastnili dva kněží.

Oni, naplnění Duchem svatým, nás provázeli Božím slovem, učili nás více poznávat víru, Boží lásku a milosrdenství, ale i hřích a jeho následky. Katechisté, při komunikaci s námi zvýraznili vztah Božích dětí tím, že se vypustila slabika „Vy“ (vykání). Obklopeni chladem kostela jsme zažívali společně teplo Boží lásky, pokoj a mír ve svém srdci, Ježíšovu přítomnost mezi námi.